

Forfatter: Udrag fra Araberen i Constantinopel

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 163.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365987216/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Orkenens raske Søn havde svunget sig op paa Hestens Lænd. Han understøttede nu den skønne Tilsjoredes Ryg med den venstre Arm, hvori han tillige holdt Hestebidslet. Over hans høire Arm hvirvlede han en tartarisk sammrullet »Lasso« eller Hestefangersnare, der som en tam Slange fulgte ham paa enhver farlig Udflugt. Ligesom han vilde give Hesten Tegn til at sætte i Firspring, standsede han og kastede sin Kaftan over den fine bævende Skikkelse foran ham. »Stille, du Vindens Broder!« – hviskede han til Hesten, der drog Veiret stærkt til et Spring. Den syntes at forstaa ham og stod urokkelig som en Broncehest.

»Seer du hin høie Mand i Frankerkappen? Zuleima!« – hviskede Rytteren til den unge Qvinde. – »Jeg er ikke den eneste, der vover at blive spiddet paa disse Pæle, naar Sol staaer op.«

»Hellige Profet! – det er han – Uhyret – Sultanen selv – han gaar forklædt her hver Nat og spejder – han skjuler en spændt Pistol i hver Haand i sit Bælte. – Ingen Vagt maa rore sig for han skyder« –

»Godd! jeg har ogsaa Pistol!« – hviskede Araberen og greb til sit Bælte; men han holdt hans Haand tilbage. »I det Øieblik et Skud hores, er Gaarden spærret af rustad Capidslus. – Stille! han seer os ikke her i Skyggen – han har fast dumme Øine – den gamle Tiger – han er mørk og tungsnedig – hør! han taler høit med sig selv.« –

»Hist havde jeg 90 Hustruer – ikke een af dem var mig tro« – mumlede den gamle Sultan og stirrede paa Seraillets Mure – »de saak alle kvalte i deres Sække hist i Bosphorus. – Him! nu har jeg to hundrede – de vil gaae samme Vej. Hal« – vedblev han i samme Tone – »24 Millioner Slavesjæle holder jeg i denne Haand – ikke een vilde dog røre et Fingerled for at frelse mit Liv – skjælv de ikke alle for deres eget. 30 Vezirer svor mig Troskab ved Profeten – ikke een af dem holdt sin Ed – hist tørres deres afpillede Hoveder paa Pælene. – Feige som trolose« – tilføiede han med en haanlig Latter, – »hvem jeg sender Silkesnoren, qvæler sig selv af Gru for mine Bødler.« – Idet han afbrudt mumlede disse Ord, traadte han ind i Skyggen under Muren og standsede lige ved den sorte Hest, der stod som fastgroet og syntes at bære to Døde.

»Hvad er dette!« – udbrød Sultanen og traadte tilbage i Maanelyset, medens han førte med Hænderne ud af Bæltet med en spændt Pistol i hver.

»Den eneste af 24 Millioner Sjæle, som holder den Ed, han svoer